

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **T. M. T.,** zastoupeného Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou se sídlem Praha 1, 28. října 1001/3, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, za účasti **T. Ch.**, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2021, č. j. 9 A 77/2018 - 78,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2018, č. j. MV-4675-4/SO-2018. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 8. 2017, č. j. OAM-1529-31/ZR-2016 a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně zmiňovaným

rozhodnutím byla žalobci postupem dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území ČR a podle § 50 odst. 1 písm. b) tohoto zákona mu byla stanovena lhůta pro vycestování z území ČR do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Městský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobce přicestoval na území České republiky v roce 1998. Dne 10. 1. 2007 mu bylo uděleno povolení k trvalému pobytu. Rozsudkem městského soudu ze dne 13. 10. 2014, sp. zn. 43 T 4/2010, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 10. 2015, sp. zn. 11 To 56/2015, byl žalobce shledán vinným ze spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 4 písm. c) trestního zákona, kterého se dopustil tím, že neoprávněně jinému opatřil omamnou látku, spáchal čin jako člen organizované skupiny a ve větším rozsahu a ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech. Za tento trestný čin byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let, přičemž byl pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem, a trestu propadnutí věci. Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) obdrželo informaci vězeňské služby ČR o dodání žalobce do výkonu trestu, na jehož základě bylo žalobci odesláno oznámení o zahájení řízení z moci úřední o zrušení povolení k trvalému pobytu. Toto oznámení bylo žalobci doručeno dne 18. 7. 2016, čímž bylo zahájeno správní řízení. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 7. 8. 2017, č. j. OAM-1529-31/ZR-2016 bylo na základě ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců řalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu a byla mu stanovena lhůta pro vycestování. Z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce podmíněně propuštěn na základě usnesení Okresního soudu v Sokolově ze dne 19. 6. 2018, č. j. 35 PP 125/2018, byla mu stanovena zkušební doba 4 let a byl nad ním vysloven dohled. Žalobce pobývá na území České republiky společně s manželkou, paní T. Ch., s níž uzavřel sňatek dne 23. 10. 2015. Matka i sourozenci žalobce pobývají ve Vietnamu (zemi původu žalobce).

[3] Pokud jde o samotné hodnocení věci, městský soud nejprve konstatoval, že ke skutečnostem uvedeným v replice žalobce ze dne 7. 6. 2021 a u ústního jednání nemůže podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přihlédnout, neboť se jedná o skutečnosti neexistující v době vydání rozhodnutí žalované. Soudní řízení není pokračováním správního řízení. Městský soud připustil, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je možné ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. výjimečně prolomit ve věcech mezinárodní ochrany, v dané věci však o mezinárodní ochraně rozhodováno nebylo.

[4] Ve vztahu k námitce žalobce, že okolnosti trestné činnosti, samotného potrestání (uložení trestu pod dolní hranicí trestní sazby a zařazení pro výkon trestu ve věznici s mírnějším režimem) i jeho předchozí bezúhonnost, snižují závažnost deliktního jednání, což mělo správní orgány vést k citlivějšímu posouzení dopadu jejich rozhodnutí na život žalobce, městský soud upozornil, že žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Pro aplikaci tohoto ustanovení je třeba kumulativní splnění dvou podmínek, kterými jsou (1) odsouzení cizince za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a (2) přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života cizince. První

podmínka je splněna i v případě, že byl žalobce odsouzen za spáchání, byť i jediného úmyslného trestného činu; o jejím naplnění tedy není v projednávané věci pochyb. Co se týká druhé podmínky, správní orgány posuzovaly věc v souladu s čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „Směrnice“) a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“), přičemž zohlednily společenskou škodlivost jednání žalobce, včetně hlediska existence skutečného, aktuálního a závažného ohrožení veřejného pořádku. Nadto je argumentace žalobce ve vztahu k otázce nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života založena z větší části na skutečnostech, které nastaly až po vydání rozhodnutí žalované (viz odst. [3] výše). Správní orgány při posouzení přiměřenosti zásahu poměřovaly dobu, po kterou žalobce pobývá na území ČR, a skutečnost, že zde žije jeho manželka, k závažnosti a okolnostem žalobcem spáchané trestné činnosti, přičemž nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života neshledaly. Městský soud se s těmito závěry ztotožnil. O nízké míře integrace žalobce do společnosti svědčí dle městského soudu fakt, že žalobce ani po dvaceti letech pobytu v ČR neovládá český jazyk, neboť k ústnímu jednání byl na jeho žádost přizván tlumočník. Žalobce se podle názoru městského soudu vědomě, dobrovolně a ze zištných pohnutek dopustil závažného trestného činu, pročež musel počítat s důsledky takového jednání (a to i ve vztahu k rozvíjení svého rodinného života). Kontaktu žalobce s manželkou rozhodnutí správních orgánů nebrání, neboť mu nebyl uložen zákaz pobytu na území ČR. Stejně tak rozhodnutí žalobci nebrání, aby se podílel na úhradě hypotečního úvěru manželky.

[5] Ani argumentaci žalobce, že v době spáchání trestného činu nebylo možné zrušit cizinci povolení k trvalému pobytu, městský soud nepřisvědčil, neboť zákon o pobytu cizinců účinný ve znění účinném do 31. 12. 2009, umožňoval zrušit povolení k trvalému pobytu cizinci, který závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Trestná činnost žalobce tuto podmínku naplňuje.

[6] Městský soud rovněž neakceptoval tvrzení žalobce, dle kterého nepředstavuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek vzhledem k tomu, že se dopustil trestného činu v roce 2009. Zdůraznil přitom, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání závažného trestného činu; odsuzující rozsudek nabyl právní moci dne 26. 10. 2015, přičemž ke dni vydání rozhodnutí žalované soudem uložený trest nebyl dosud vykonán. Společenskou nebezpečnost dle městského soudu nesnižuje délka trestního řízení, jak se domnívá žalobce, nýbrž doba, která uplynula od spáchání trestného činu. Tato skutečnost však byla zohledněna již v rámci rozsudku trestního soudu. V opačném případě by byl žalobci uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání 10 až 15 let v souladu s § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 4 písm. c) trestního zákona. Žalovaná proto nepochybila, jestliže k této skutečnosti opětovně nepřihlédla. K odkazu žalované na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2017, č. j. 62 A 55/2015 - 66 (aprobovaný rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017 - 31) městský soud uvedl, že žalovaná jím přiléhavě argumentovala v tom směru, že ani uložení trestu pod zákonem stanovenou dolní hranicí nepředstavuje důvod pro zachování povolení k trvalému pobytu; ke zrušení tohoto pobytového oprávnění by postačovalo i odsouzení k nižšímu trestu s ohledem na fakt, že se žalobce dopustil drogové trestné činnosti. Žalovaná

správně reflektovala postavení žalobce v organizované skupině (byl nejen v postavení dodavatele ale i prodejce) a fakt, že sám opatřil konopí v celkovém množství 13 555 g.

[7] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Ve vztahu ke způsobu, jakým městský soud posoudil dopady rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život, stěžovatel namítá, že tuto otázku měl městský soud posoudit citlivěji, a to s ohledem na skutečnost, že stěžovateli byl uložen trest odnětí svobody pod dolní hranicí zákonem vymezené trestní sazby a byl pro výkon trestu zařazen do věznice a dozorem. Tyto skutečnosti přitom městský soud za pro aplikaci § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nepovažoval za rozhodné. Stěžovatel má za to, že jsou-li trestní soudy povinny při stanovení druhu a výměry trestu přihlédnout podle § 39 odst. 1 trestního zákoníku k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a k dalším okolnostem, musí správní orgány při rozhodování v projednávané věci postupovat obdobně, neboť na základě § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, mají povinnost zohlednit při rozhodování závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince. Vzhledem ke shora uvedeným okolnostem potrestání se stěžovatel domnívá, že závažnost spáchaného trestného činu je v jeho případě nižší, než je tomu typicky v případech trestné činnosti stejného druhu.

[9] Stěžovatel dále namítá, že rozhodnutí žalované nekoresponduje s čl. 27 Směrnice, neboť vzhledem k době, která uplynula od spáchání trestného činu, nepředstavuje stěžovatel skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Vzhledem k tomu, že se stěžovatel v mezidobí od spáchání trestného činu do vydání prvoinstančního správního rozhodnutí (7 let) nedopustil další trestné činnosti, aktuálnost ohrožení některého ze základních zájmů dovodily správní orgány i městský soud toliko z druhové závažnosti spáchaného trestného činu. Předchozí odsouzení přitom samo o sobě nepostačuje k přijetí opatření v podobě zrušení povolení k trvalému pobytu. S touto žalobní námitkou se dle názoru stěžovatele nevypořádal městský soud přezkoumatelným způsobem v odst. 40 napadeného rozsudku, v němž konstatoval, že s přihlédnutím okolnostem případu nelze učinit závěr, že vzhledem k době uplynulé od spáchání trestného činu nepředstavuje stěžovatel skutečné, dostatečné, závažné a aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek. Městský soud však netvrdí, že stěžovatel takové nebezpečí představuje (což musí být prokázáno). Městský soud nepřisvědčil názoru žalované, že délka trestního řízení nesnižuje společenskou nebezpečnost trestného činu, zároveň však uvádí, že k době uplynulé od spáchání trestného činu přihlédly při stanovení výše trestu trestní soudy, a proto žalovaná nepochybila, pokud k této skutečnosti opětovně nepřihlédla. Závažnost protiprávního jednání má být podle stěžovatele hodnocena v rámci správního řízení samostatně, a proto měly správní orgány přihlédnout k časovému odstupu od spáchání trestného činu a následnému chování stěžovatele za účelem vyhodnocení rizik, která stěžovatel potenciálně představuje pro veřejný pořádek a další zájmy společnosti. V této souvislosti stěžovatel upozorňuje, že na něj rovněž výchovně působil uložený trest odnětí svobody. Závěry městského soudu k této otázce tedy považuje za věcně nesprávné.

[10] Dále stěžovatel namítá, že správní orgány i městský soud vycházely z nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť zohlednily dobu pobytu stěžovatele na území ČR v délce přesahující 12 let, nicméně stěžovatel zde pobývá již od roku 1998, tedy v době

vydání rozhodnutí žalované zde pobýval více než 20 let. Ignorovaly tedy dobu před získáním povolení k trvalému pobytu, po kterou zde stěžovatel budoval vazby, včetně vztahu s manželkou. S námitkou ohledně délky pobytu stěžovatele se městský soud nikterak nevypořádal, přičemž z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, zda počítal s dvanáctiletým či dvacetiletým pobytem stěžovatele na území ČR.

[11] Stěžovatel má rovněž za to, že mu nemůže být kladena k tíži skutečnost, že v řízení u městského soudu využil služeb tlumočníka. Jakkoli česky rozumí a mluví (i když ne plynně), měl zájem na tom, aby nebyl limitován úrovní znalostí českého jazyka při hájení svých zájmů před soudem. Tento fakt tedy neznačí, že je na místě pochybovat o integraci stěžovatele do společnosti.

[12] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, že je povinen strpět následky trestné činnosti, které se dopustil vědomě, dobrovolně a ze zištných důvodů, přičemž na tomto faktu nemůže nic změnit ani délka jeho pobytu na území ČR, či skutečnost, že se chystá založit rodinu. Délka předchozího pobytu je přitom jedním z faktorů, které jsou podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců relevantní pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Aprobování postupu městského soudu by znamenalo nadbytečnost korektivu přiměřenosti stanoveného v § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť za předpokladu, že cizinec spáchá trestný čin, pro který je mu uložen trest nepodmíněného odnětí svobody, jsou okolnosti jeho soukromého a rodinného života irelevantní a rozhodnutí tak bude přiměřené za všech okolností.

[13] Závěr městského soudu, že stěžovateli nebyl uložen zákaz pobytu na území ČR, a rozhodnutí mu tedy nebrání v kontaktu s rodinnými příslušníky ani v tom, aby se podílel na úhradě hypotečního úvěru manželky, je podle názoru stěžovatele nesprávný, neboť bude-li nucen přestěhovat se do země původu, nebude moci manželku vídat ani jí vzhledem ke špatným ekonomickým podmínkám ve Vietnamu pomáhat se splátkami hypotéky. Nadto stěžovatel upozorňuje, že v zemi původu nemá žádné zázemí. Není přitom jisté, zda mu bude vystaveno vízum, aby mohl vstoupit na území schengenského prostoru. Stěžovatel má s manželkou dceru a další dítě čekají, což vylučuje případné návštěvy ze strany manželky. Situaci navíc komplikuje pandemie nemoci COVID-19. Dopady rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život proto považuje stěžovatel za nepřiměřeně tvrdé. V souvislosti s tím odkazuje na čl. 8 Úmluvy, jenž garantuje právo každého na soukromý a rodinný život. Vzhledem k tomu, že od spáchání trestného činu uběhla dlouhá doba a stěžovatel žil již nadále řádně, není zřejmé, proč je napadené rozhodnutí nezbytné v demokratické společnosti v zájmu ochrany zájmů stanovených v čl. 8 Úmluvy.

[14] Konečně, stěžovatel uvádí, že výše uvedené změny v jeho rodinném životě jsou natolik významné, že odůvodňují prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je možné prolomit toto pravidlo normou požívající aplikační přednost (v tomto případě čl. 8 Úmluvy), a to i v případě, že se nejedná o rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Stěžovatel byl rovněž podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a byla mu stanovena zkušební doba v trvání 4 let, pročež se domnívá, že nebyla nadále spatřována jeho rizikovost pro společnost. Po propuštění z výkonu trestu vede řádný život, což dokládá zprávou mediační a probační služby ze dne 15. 6. 2021. Případné nucené vycestování stěžovatele by znamenalo významný zásah do jeho

života i života celé jeho rodiny, neboť stěžovatel nebude ani schopen plnit vyživovací povinnost k dětem. Stěžovatel navrhl, aby městský soud tyto nové skutečnosti promítl do svého rozhodnutí, nicméně ten nově navržené důkazy neprovedl a k novým skutečnostem nepřihlédl s tím, že jeho rozsudek nevede bezpodmínečně k povinnosti stěžovatele vycestovat z území ČR.

[15] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[17] S ohledem na to, že stěžovatel vznesl v kasační stížnosti mimo jiné námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud v prvé řadě touto námitkou. Pokud by totiž byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, nebylo by z povahy věci možné činit závěry o důvodnosti jednotlivých kasačních námitek. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou. (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 72, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou zveřejněna na www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné je třeba považovat zejména rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných námitek, respektive není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč nepovažoval soud argumentaci žalobce za důvodnou, a to zejména jedná-li se o klíčovou právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze absenci důvodů, na nichž stojí *ratio decidendi* soudu. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že se městský soud nevypořádal přezkoumatelným způsobem s námitkou, dle které vzhledem k době, která uplynula od spáchání trestného činu, nepředstavuje stěžovatel skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Městský soud se řádně zabýval žalobní argumentací stěžovatele ve vztahu k této otázce a postavil proti ní vlastní ucelenou argumentaci (viz zejména odst. 40 až 44 odůvodnění napadeného rozsudku) a je zcela zřejmé, o jaké úvahy opřel své závěry. Pouhý nesouhlas stěžovatele se způsobem, jakým městský soud vyhodnotil, zda a jak měl přihlédnout on nebo správní orgány k určité okolnosti projednávané věci, neznamená nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[18] Argumentu stěžovatele, že při posouzení dopadů rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život měl městský soud akcentovat fakt, že byl stěžovateli uložen trest pod dolní hranicí zákonem stanoveného rozpětí trestní sazby a byl pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem, nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Správní orgány jsou dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování dopadů rozhodnutí povinny zohlednit mimo jiné závažnost nebo druh protiprávního jednání (jak ostatně uvádí sám

stěžovatel), nikoliv druh a velikost uložené trestní sankce. Řízení ve věcech pobytových statusů nejsou řízeními o *trestním obvinění* (ve smyslu „*trestní větve*“ čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) a úvahy správních orgánů o závažnosti a druhu protiprávního jednání (coby korektivu rozhodnutí o odejmutí pobytového statusu) jsou proto zcela autonomní, jakkoli je evidentní, že druh a výše trestu uloženého v trestním řízení jsou pro tyto úvahy silným indikátorem. Jakkoli by se mohlo zdát, že nestandardně nízká výše trestu uloženého stěžovateli v trestním řízení (a jeho zařazení do mírnějšího typu věznice) jasně indikují menší závažnost protiprávního jednání stěžovatele, není tomu tak. Z odůvodnění rozsudků trestních soudů obou stupňů zcela jednoznačně vyplývá, že důvodem k uložení trestu pod spodní hranicí trestní sazby (stěžovatel byl ohrožen trestem nepodmíněného odnětí svobody v rozmezí 10 až 15 let) byla nepřiměřená délka řízení, na níž neměli obžalovaní žádný podíl, nikoliv mimořádné okolnosti spáchané trestné činnosti, pro které by bylo uložení trestu v rámci trestní sazby nepřiměřeně přísné. Druh a výše trestu uloženého stěžovateli tedy nejsou indicií o nižší společenské škodlivosti (závažnosti) jeho protiprávního jednání, ale důsledkem nepřiměřené délky trestního řízení, která atakovala právo stěžovatele na spravedlivý proces; uložit za této situace trest v rámci zákonné sazby by trestní soudy obou stupňů považovaly za porušení proporcionality ukládaného trestu. Městský soud proto nepochybil, pokud tyto stěžovatelem namítané skutečnosti nepovažoval za rozhodné ve vztahu k aplikaci § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců, respektive § 174a odst. 1 tohoto zákona. Správní orgány i městský soud naopak správně vyhodnotily závažnost trestné činnosti stěžovatele ve světle jejích okolností v době jejího páchání (zejména postavení stěžovatele v organizované skupině působící ve více státech a množství opatřených a distribuovaných drog). V tomto kontextu zásah do jeho soukromého a rodinného života neshledaly správní orgány a městský soud natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017 - 34).

[19] Ve vztahu k námitce stěžovatele, že správní orgány a městský soud nezohlednily dobu, která uplynula od spáchání trestného činu v roce 2009, je třeba zohlednit vývoj jednotlivých událostí v čase. Předně, stěžovatel byl trestně stíhán již od roku 2010, jak vyplývá z rozsudku trestního soudu, načež byl v roce 2014 odsouzen rozsudkem, který nabyl právní moci dne 26. 10. 2015. Stěžovatel byl následně ve výkonu trestu odnětí svobody ode dne 17. 3. 2016, ze kterého byl podmíněně propuštěn v červnu 2018. Rozhodnutí žalované bylo vydáno v době, kdy stěžovatel dosud odpykával nepodmíněný trest odnětí svobody (21. 2. 2018), jehož konec byl stanoven až ke dni 25. 1. 2020. Dobu uplynulou od spáchání trestného činu do nabytí právní moci rozhodnutí žalované, po kterou vedl stěžovatel řádný život, tak nelze hodnotit jednoznačně ve prospěch stěžovatele, jako dobu, po kterou cizinec prokázal, že se již nadále hodlá řídit zákony ČR, a nepředstavuje proto již *skutečné, dostatečné, závažné a aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek*, jako je tomu ve standardních případech. S ohledem na tyto skutečnosti a charakter trestné činnosti stěžovatele (jak je popsána v odst. [2] tohoto výše), která byla vysoce společensky škodlivá (závažná), správní orgány ani městský soud nepochybily, dospěly-li k závěru, že i přes poměrně dlouhou dobu od spáchání této trestné činnosti stěžovatel i nadále představuje aktuální ohrožení základních zájmů společnosti.

[20] Důvodná není ani námitka, podle které není zřejmé, jakou dobu pobytu stěžovatele na území ČR zohlednily správní orgány, potažmo městský soud v rámci hodnocení dopadů

rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že přihlédly k době, po kterou stěžovatel pobýval na území České republiky legálně, tedy od získání povolení k trvalému pobytu. Není totiž zřejmé, v jakém režimu zde stěžovatel pobýval před získáním povolení, k čemuž nic neuvádí ani sám stěžovatel. Dále není pochyb o tom, že v rámci odůvodnění napadeného rozsudku se městský soud touto námitkou stěžovatele zabýval (viz odst. 35), kde konstatoval, že správní orgány vzaly za rozhodný dvanáctiletý pobyt stěžovatele, sám nicméně reflektoval také dobu pobytu stěžovatele před získáním povolení k pobytu, neboť uvedl, že přestože stěžovatel dle svých slov pobývá na území České republiky již 20 let, neovládá český jazyk. S ohledem na shora uvedené je tedy zřejmé, jakou dobu pobytu stěžovatele vzaly za rozhodnou správní orgány i městský soud. Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s názorem městského soudu, že o nízké míře integrace stěžovatele do české společnosti svědčí mimo jiné fakt, že neovládá český jazyk; nelze přehlédnout, že tlumočníka využil nejen v rámci ústního jednání před městským soudem, ale rovněž v řízení před správním orgánem I. stupně pro účely svého výslechu a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tvrzení, že tlumočníka využil, aby jej při hájení svých zájmů před soudem nelimitovala úroveň jazyka, se s ohledem na výše uvedené jeví jako účelové.

[21] Stěžovatel opakovaně tvrdí, že dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života jsou nepřiměřeně tvrdé, bude-li nucen vycestovat do země původu, a to s odkazem na čl. 8 Úmluvy. Jak však již konstatoval Nejvyššího správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, vydaným ve skutkově obdobné věci, stěžovatel si měl být vědom eventuálních důsledků svého protiprávního jednání, a to i na úrovni zákona o pobytu cizinců (možnost nuceného odloučení od rodiny, bude-li tato chtít setrvat na území ČR). Napadený rozsudek je plně v souladu s těmito závěry.

[22] K námitce stěžovatele, že v jeho případě je, především s ohledem na jeho řádný život po podmínečném propuštění z výkonu trestu a aktuální rodinnou situaci, na místě zvážit prolomení ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí, že tento postup se uplatňuje pouze výjimečně. Obecně uznávanou výjimkou je uplatnění zásady *non-refoulemnt* ve věcech mezinárodní ochrany, která je projevem přímo použitelných mezinárodních norem, jimiž je Česká republika vázána, a které garantují právo na život, zákaz mučení nebo vystavení nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání (čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Tuto zásadu je nutno „*vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila*“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, bod [22]). Nejvyšší správní soud nepopírá aplikační přednost čl. 8 Úmluvy, nicméně ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu se výjimka pro prolomení ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. neuplatňuje a kasační soud si není vědom existence judikatury, která by podporovala tvrzení stěžovatele. Nadto, existenci okolností, uvedených v citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu, v zemi původu stěžovatele nic nenaznačuje; stěžovatel ostatně nic takového ani netvrdí.

[23] Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla ve věci úspěšná a měla by tak právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení, v jejím případě nebyly zjištěny důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí měly být náklady řízení přiznány, nevznikly jí ani žádné náklady v souvislosti s plněním povinnosti uložené jí soudem. V souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. jí proto (za použití § 120 s. ř. s.) náklady řízení přiznány nebyly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu